

Πάρτε τα πίσω γρήγορα... το λέω γιά καλό σας...
αράχνης μέσα στην ψυχή και μέσα 'στο μαζικό σας,
αράχνης ενδοκίτημα και πιάσ' Ακαθάρτεια,
γιά μαλλιαρούς χρειάζονται μόνον Βλακικοποιεία.

Τρανή θεότης, ό κουταμάρα,
βίον παρτίτα την κεραλή,
και 'στη δική των κούρνιασε κάτα,
πού 'μέρα νύκτα παρακαλεί.

Είς όρνιθνας όδηγήσε τους
καββάλ' άπάνω σε πετεινούς,
και μ' ένα μάτοιο στεφάνωσε τους
άπό μαρούλια και μινιτανούς.

Δίνε τους γλώσσα, δίνε τους λίκιας,
δίνε τους όιστρο πικνοτεινός,
κι' όλοι με νέους ρυθμούς και ριμιας
κι' αυτό να σπάσουν γαιδοουρίοι.

Ρωμίων θεότης, ό κουταμάρα,
δίνε τους ζύλα και πατερά,
κι' όλο γιά κάλπικα χάρου άντάρα
και να μη δίνουν γιά 'μας παρά.

Σύ φλογίζε τους 'στα κερφενεία
κι' ό φλογιέρς των ν' άνάβη νύς
γιά την μεγάλη Μακεδονία
και γιά Βουλγαρούς έλευσιούς.

'Σα θέατρά των να μίν άρμόζη
κνεϊς, πού λόγια τρανά λαλει,
να βλέπουν μόνον τον καρκαζιόζη,
κι' αυτός γιά τούτους νάνκι πολύ.

Σύ θεότης, πού τό ρώς σου θερμομόνο άνατέλλει,
δύζαζε τους βλακεντίους, και τό κάθε παιδαρέλι,
πού Πηγάσου τό φλογίζει και μαλλιαρωσύνης έρως,
να μουντζώνη τή μαμμά του,
κι' άπό τώρα κορδομένο να γυρίζη νάβρη μέρος,
γιά να στήση τάγαλμά του.

Έλα σύ, τρανή θεότης,
πού κρησφαγιετον ζήτεις,
και τό γήρας κι' ή νεότης
σε καλοών γονυπετείς.

Σύ Βλακεϊκ, πού σε τούτους μαγκλορούς περιζε,
μαγαλοπεριδες προχώρει,
κι' άπαξεί τής 'Αθηνάς
τήν άσπίδα και τό όδου.

Πολιούχος σύ να γίνης
τής 'Αθηνάς τών συγγρόνων,
και θεότης των να μείνις
μέχρι τέλους τών κίωνων.

Σύ να λέγεται γλαυκοπίεις,
και τό θεό σου κοντάρι
νάνκι τρώμος τής Εύρώπης...
είθε, γένιοιτο, μακάρι.

Τέτοια πού λές, βρέ Περικλή, μού 'μίλησε με τόνον
ό ποιητής και μαχητής τών πάλαι Μακεθόνων,
κι' έγω γιά αυτά πού μούβλαβε καθόλου δέν έθίμωσα,
μα 'πέρα τό στεφάνι μου ζηνά και τόν έθίμωσα,
και μιλία του τό 'κάθισα με τρόπο 'στο κεφάλι
έκείνος μού τό 'πέταξε ντακάπο μέσ 'στη μούνη,
κι' άλλον άναβαλλόμενον άρχισε να μού φάλη,
έρε μού λέγ' είς κόρνιας και μού'νιες ταμπούρι.

Μακράν μου, κουνιάδτε με τάνκιδι σου γελία,
μακράν μου, νόθα θρέμματα του ζεύδου και τής πλάνας,
δέν είναι γιά τή μούτρα σας οι Σοφοκλής κι' Αισχύλοι
κι' ένας χρειάζεται γιά σας πάλις Αριστοφάνης,
να φτόνη τής συγγρόνου σας παληρωθωπίεις τό κλέρι
και νέους καταπύγους του όδρου να σας λέη.

Γλώσσακ πατριούς, ίερα
και τών προγόνων θήρια,
τά σύμβολα τή λαμπερά
και τής άπίερος νίκης,

ό,τι καλόν κι' άρμονικόν έβλάσθη' έδώ πέρα
τό κάνετε, ζωντόβολα, σαν την ιακή σας 'μέρα.

'Ετσι μού ζανκιμίλησε,
και προς χαρόν θημόν
τό στήθος του 'εξεγείλασε
με βίκιον θημόν.

Κι' όπως πρό χρόνια άλλοτε, πού τών συρμών έταίρι
τήν 'Αντιγόνη έπαίξαν, ό Σοφοκλής έτέλε,
κι' έπήγε και μέσ έκανε σε μέσ γωνιά καρτέρι
και μέσ έκοφομέσασε με μία μακνήλιος,
έτσι και τώρ' άντίκρισα 'μπροστά μου τόν Αισχύλο,
κι' έπασε μέσα 'στο σωρό
μ' ένα μεγάλο πατερό,
και γιάπ και γιάπ με έλυσε τους άφαλους 'στο ζύλο.

II.—Λοιπόν άπό 'δοικίμας άρχιότι στήλαρι
μολών λαβέ και σύγγρον, τών ζαγαρών ζαγάρι.

Και καμπόδιας ποικιλίας, μ' άλλους λόγους άγγελίας.

Κοιταντάλ, τούτέστι μέγα Σεινοδοχίον
'στου Πειραιώς την πόλιν, πολιτισμού στοιχειον,
με κάμαρας εξήντα, μαγειρικήν ζορτιαν,
εις τού Καραϊσάκη την άνοικτην πλατείαν,
εξίσιον την θεαν και τέλειον καθ'όλα,
λάμπει τό κάθε σκευή κι' ή κάθε κατακόρυα,
κι' αυτό τό διεύθινα και νουναχός κι' χρίστος
ό κύριος Δεστοίνης, ό δρών και ρέχτης Κρηστος

'Εργαστίον άνθών και πτερών πού Παπαγιάνη
μέσα 'στην όδον 'Ερμού,
κι' ή κυρία του σερμού
τρέχουν άπ' αυτά να πάρουν, πού κανέναν δέν τή κάνει,
και κυτάζεις να στολίζου πολυπαίικια καπέλα
τάβνη του και τή περά του, πούκαι τλόγια, πούκαι τρέλλα.

'Βγήκε κι' ή Μακεδονία, όρμηκ πατριωτίων
'Αχιλλέως Καραβία μ' ένα όιστρον έθνικόν.